

บทที่ ๑

บทนำ

๑.๑ ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การบริหารราชการส่วนท้องถิ่นเป็นพื้นฐานที่สำคัญต่อการพัฒนาระบบการปกครองแบบประชาธิปไตย มีความสำคัญทางด้านเศรษฐกิจและสังคม ซึ่งยึดหลักว่าการมีส่วนร่วมของประชาชนจะช่วยพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศให้เจริญก้าวหน้าได้^๑ และการปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นหน่วยการปกครองที่อยู่ในระดับพื้นฐานล่างสุดของสถาบันการปกครองประเทศ การมีส่วนร่วมของประชาชนในท้องถิ่น ถือเป็นหัวใจสำคัญของระบบการปกครองท้องถิ่น เช่นเดียวกับการมีส่วนร่วมของประชาชนทั้งประเทศถือเป็นหัวใจสำคัญของระบอบประชาธิปไตย เพราะ เป็นสถาบันฝึกสอนการเมืองการปกครองให้แก่ประชาชนทำให้เกิดความคุ้นเคยในการใช้สิทธิและหน้าที่พลเมืองอันจะนำมาสู่ความศรัทธาเลื่อมใสในระบอบประชาธิปไตย เนื่องจากจุดมุ่งหมายของการปกครองทุกระบบและทุกระดับย่อมต้องยึดถือเอาผลประโยชน์ของประชาชนส่วนใหญ่เป็นสำคัญการปกครองท้องถิ่นก็เช่นเดียวกันย่อมต้องยึดถือหลักการนี้โดยเคร่งครัด เพราะว่าเป็นรากฐานของการปกครองระบอบประชาธิปไตย^๒

ด้วยเหตุผลที่ว่าหมู่บ้าน/ชุมชนเป็นรากฐานสำคัญของประเทศ หากหมู่บ้าน/ชุมชนได้รับการพัฒนาและมีความเข้มแข็งประเทศก็จะมีคามเข้มแข็งและง่ายต่อการพัฒนาในด้านต่างๆ ดังนั้นในการพัฒนาประเทศจึงต้องให้ความสำคัญกับหมู่บ้าน/ชุมชนเป็นหลักเมื่อหมู่บ้าน/ชุมชนมีความเข้มแข็งประเทศก็สามารถเจริญก้าวหน้าไปสู่การพัฒนาและมีความยั่งยืนได้ตั้งแต่ปีพุทธศักราช ๒๕๔๐ เป็นต้นมา ประเทศไทยประสบปัญหาสภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ ซึ่งส่งผลกระทบให้เกิดปัญหาต่างๆ มากมายทั้งปัญหาอาชญากรรมปัญหายาเสพติดปัญหาการว่างงานปัญหาด้านสุขภาพอนามัยของประชาชนและปัญหาความขัดแย้งด้านผลประโยชน์ต่างๆ ความแตกแยกทางความคิด

^๑ จตุพร ผ่องสุข, “การบริหารงานตามหลักธรรมาภิบาลขององค์การบริหารส่วนตำบลโคกสว่างอำเภอหนองพอกจังหวัดร้อยเอ็ด”, วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต, (บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, ๒๕๕๐), หน้า ๒.

^๒ วิชาญ ทวีเศรษฐ, “การบริหารราชการแผ่นดินกับการปกครองท้องถิ่น”, [ออนไลน์], แหล่งที่มา : www.reg2.crru.ac.th/reg_crru/files/books [๒๒ เมษายน ๒๕๕๘].

การขาดความสามัคคี แบ่งกลุ่มผลประโยชน์ ปัญหาเหล่านี้ทำให้ชุมชนขาดความเข้มแข็ง ซึ่งเป็นอุปสรรคสำคัญต่อการพัฒนา ทำให้การพัฒนาประเทศต้องเป็นไปด้วยความล่าช้า^๓ สภาพสังคมไทยในปัจจุบันส่งผลกระทบต่อการดำเนินชีวิตของประชาชนชาวไทยมากขึ้นทุกวัน ทั้งทางด้านการเมือง เศรษฐกิจและการปรับตัวทุกอย่างดำเนินการไปอย่างรวดเร็วทำให้ประชาชนหันไปพึ่งวัตถุเพื่อใช้เป็นเครื่องอำนวยความสะดวกให้แก่ตนเองจนเกิดเป็นความเคยชินคิดว่าวัตถุ เครื่องมือเครื่องใช้ต่างๆ เหล่านี้คือสิ่งจำเป็นของการดำรงชีวิต โดยลืมนึกถึงศักยภาพของร่างกาย และจิตใจของตนเองซึ่งมีพลังและศักยภาพมากกว่าวัตถุหลายๆ ชิ้นกับความทันสมัยของโลก ในยุคปัจจุบัน^๔

นอกจากสังคมประชาธิปไตยของไทยจะประสบปัญหาวิกฤตด้านเศรษฐกิจอย่างมาก แล้วนั้น การดำเนินนโยบายประเทศที่เน้นเพียงการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจโดยขาดความรู้เท่าทัน ขาดภูมิคุ้มกันที่ดี จนทำให้คนในชาติหรือชุมชนในท้องถิ่นได้รับผลกระทบจากปัญหานี้อย่างหลีกเลี่ยง ไม่ได้ความเป็นอยู่ด้านเศรษฐกิจ สังคมและศีลธรรมเป็นตัวกำหนดความสุขและทุกข์ของคนในชาติ หรือชุมชนในท้องถิ่น^๕ สังคมไทยยังมีปัญหาเกิดการแตกแยกอย่างรุนแรงทางด้านความคิด จนเกิดการลุกลามส่งผลไปถึงครอบครัวซึ่งเป็นสถาบันทางสังคมที่เล็กที่สุด ปัญหาสังคมจึงถือว่าเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดที่ทุกคนในสังคมจะต้องคำนึงถึง เพราะทุกสังคมต้องการความสงบสุขมีระเบียบเรียบร้อย ไม่มีบุคคลใดหรือสังคมใดที่ต้องการให้สังคมของตนเองเกิดปัญหา เพราะมีปัญหาในสังคมแล้ว สังคมนั้น ก็ยากที่จะหาความสงบสุขได้ เพราะทุกคนในสังคมมีส่วนช่วยในการป้องกันและแก้ไขปัญหาสังคม ด้วยกันทั้งนั้นเพราะถ้าทุกคนช่วยกันป้องกันและแก้ไขปัญหาสังคมนั้นย่อมจะมีความสุขเกิดขึ้นในสังคมได้ในทางตรงกันข้ามถ้าประชาชนในสังคมไม่ช่วยกันแก้ไขปัญหาก็กลับสร้างปัญหาให้กับสังคมสังคมนั้นย่อมมีแต่ความเดือดร้อนไม่เป็นระเบียบเรียบร้อย ฉะนั้นปัญหาสังคมจึงถือว่าเป็นสิ่งสำคัญที่ทุกคนต้องช่วยกันป้องกันและแก้ไขปัญหของสังคมที่ตนเองอยู่^๖ กระแสสังคมไทยทุกภาคส่วนเรียกร้องให้เกิดความปรองดอง หลังจากประเทศตกอยู่ในภาวะความแตกแยกถึงขั้นวิกฤติมานาน

^๓พระอริการโสว ผลญาณโณ (มีตา), “การบริหารงานตามหลักธรรมมาภิบาลของวิสาหกิจชุมชนอำเภอบ้านไร่ จังหวัดอุทัยธานี”, **วิทยานิพนธ์พุทธศาสตรมหาบัณฑิต**, (บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, ๒๕๕๗), หน้า ๒.

^๔ฝ่ายวิชาการ บริษัท สกายบุ๊กส์ จำกัด, **แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๐ พ.ศ.๒๕๕๐-๒๕๕๔**, (กรุงเทพมหานคร : บริษัท สกายบุ๊กส์ จำกัด, ๒๕๔๙), หน้า ๒๐-๒๕.

^๕ประสพโชค มั่งสวัสดิ์ และ นิรมล อริยาภาภมร, **เศรษฐกิจวิกฤตไทย ๑๕ ปีหลังวิกฤต : พอเพียงหรือยัง**, (กรุงเทพมหานคร : สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, ๒๕๕๕), หน้า ๔.

^๖อภิมรย์ สีตาคำ, **มนุษย์กับสังคม**, (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, ๒๕๕๐), หน้า ๑๘๐.

จนถึงปัจจุบัน การแตกแยกทางสังคมของไทยได้แผ่ขยายไปทั่วประเทศและในทุกชุมชน ข้าพเจ้าจึงมีความเห็นว่าหลักธรรมในทางพระพุทธศาสนาเท่านั้นที่จะช่วยแก้ปัญหาให้บรรเทาได้ในชุมชนจึงสนใจ ที่จะศึกษาหลักอปริหานิยธรรม ซึ่งเป็นหลักธรรมในพระพุทธศาสนามี ๗ ประการ คือ ๑.การประชุมกันเป็นนิตย ๒.การประชุมหรือเลิกประชุมอย่างพร้อมเพียงกัน ๓.การไม่บัญญัติหรือไม่ล้มเลิกสิ่งที่บัญญัติไว้แล้ว ๔.การเคารพนับถือเชื่อฟังผู้ใหญ่ ๕.การให้เกียรติคุ้มครองสิทธิสตรีและเด็ก ๖.การอนุรักษ์โบราณสถาน และส่งเสริมวัฒนธรรมประเพณีอันดีงาม ๗.การส่งเสริมปกป้องอันชอบธรรมต่อพระพุทธศาสนา เป็นหลักธรรมที่พระผู้มีพระภาครับสั่งกับวัสสการพราหมณ์มหาอำมาตย์แคว้นมคธว่า พราหมณ์ สมัยหนึ่งเราอยู่ที่สารินทพเจดีย์ เขตกรุงเวสาลี ได้แสดงอปริหานิยธรรม ๗ ประการนี้แก่พวกเจ้าวัชชี พวกเจ้าวัชชีหวังได้แต่ความเจริญอย่างเดียวไม่มีความเสื่อมเลยตราบเท่า ที่พวกเจ้าวัชชียังมีอปริหานิยธรรมทั้ง ๗ ประการนี้อยู่และใส่ใจอปริหานิยธรรมทั้ง ๗ ประการนี้อยู่^๗

สำหรับเทศบาลตำบลสันผักหวาน เป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีทรัพยากรบุคคลและเจ้าหน้าที่ ทำหน้าที่ในการบริหารงานของเทศบาล แต่ในขณะเดียวกันการบริหารงานที่อยู่ภายใต้ทรัพยากรอันมีอยู่อย่างจำกัด และความแบ่งฝักแบ่งฝ่ายในทางการเมืองในระดับชาติ ซึ่งส่งผลขยายไปถึงในระดับชุมชนในเขตเทศบาลตำบลสันผักหวาน ประชาชนที่แบ่งข้างเป็นเสื้อแดงเสื้อเหลือง ซึ่งผู้มีอำนาจหน้าที่ในการบริหารงานของเทศบาลตำบลสันผักหวาน จึงต้องพึงระมัดระวังในการบริหารงานที่อยู่ท่ามกลางความขัดแย้งของประชาชน และมีความจำเป็นอย่างยิ่งต่อการบริหารงาน โดยให้เกิดความเป็นธรรมขึ้นกับทุกฝ่ายในชุมชน เพราะสังคมไทยที่มีการแตกแยกอย่างต่อเนื่องมายาวนานจนถึงปัจจุบัน อาจทำให้เกิดข้อครหาเรื่องความเป็นกลางที่ยังคงแอบแฝงอยู่ในชุมชน ทำให้ต่างฝ่ายต่างกล่าวหากัน ได้กลายเป็นปัญหายุ่งยากในการแก้ไข เพื่อที่จะทำให้ทุกฝ่ายยอมรับได้โดยง่าย

ดังนั้น ข้าพเจ้าในฐานะผู้วิจัยได้มีความสนใจที่จะศึกษาการบริหารงานของเทศบาลตำบลสันผักหวาน อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่ โดยประยุกต์ใช้หลักธรรมทางพระพุทธศาสนาเป็นแนวทาง คือ หลักอปริหานิยธรรม อันเป็นหลักธรรมสำหรับหมู่ชนหรือผู้บริหารบ้านเมืองและสังคมที่ดี ซึ่งเป็นแนวทางสำคัญในการอยู่ร่วมกันในสังคมทั้งภาครัฐและภาคประชาชนเพื่อเป็นพลังก่อให้เกิดการพัฒนาอย่างยั่งยืนและเป็นส่วนช่วยเสริมสร้างความเข้มแข็งตลอดจนสร้างภูมิคุ้มกันให้แก่ ชุมชน ประเทศชาติได้ทั้งปัจจุบันและในอนาคต ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาการประยุกต์ใช้หลักธรรมทางพระพุทธศาสนา เพื่อให้เกิดองค์ความรู้ใหม่ในการบริหารงานและเป็นแนวทางในการบริหารงานขององค์กรและเทศบาลตำบลสันผักหวานต่อไป

^๗ ส.พ. ๑๐/๑๓๑-๑๓๕/๗๗-๘๑.

๑.๒ วัตถุประสงค์ของการวิจัย

๑.๒.๑ เพื่อศึกษาความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการประยุกต์ใช้หลักอปริหานิยธรรมในการบริหารงานของเทศบาลตำบลสันผักหวาน อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่

๑.๒.๒ เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการประยุกต์ใช้หลักอปริหานิยธรรมในการบริหารงานของเทศบาลตำบลสันผักหวาน อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่ จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล

๑.๒.๓ เพื่อศึกษาถึงปัญหา อุปสรรคและแนวทางแก้ปัญหาของประชาชนที่มีต่อการประยุกต์ใช้หลักอปริหานิยธรรมในการบริหารงานของเทศบาลตำบลสันผักหวาน อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่

๑.๒.๔ เพื่อศึกษาแนวทางการประยุกต์ใช้หลักอปริหานิยธรรมในการบริหารงานของเทศบาลตำบลสันผักหวาน อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่

๑.๓ ปัญหาที่ต้องการทราบ

๑.๓.๑ ความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการประยุกต์ใช้หลักอปริหานิยธรรมในการบริหารงานของเทศบาลตำบลสันผักหวาน อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่ เป็นอย่างไร

๑.๓.๒ ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการประยุกต์ใช้หลักอปริหานิยธรรมในการบริหารงานของเทศบาลตำบลสันผักหวาน อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่ เป็นอย่างไร

๑.๓.๓ ปัญหา อุปสรรคและแนวทางแก้ปัญหาของประชาชนที่มีต่อการประยุกต์ใช้หลักอปริหานิยธรรมในการบริหารงานของเทศบาลตำบลสันผักหวาน อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่ ควรเป็นอย่างไร

๑.๒.๔ แนวทางการประยุกต์ใช้หลักอปริหานิยธรรมในการบริหารงานของเทศบาลตำบลสันผักหวานอำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่ ควรเป็นอย่างไร

๑.๔ ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่องการประยุกต์ใช้หลักอปริหานิยธรรมในการบริหารงานของเทศบาลตำบลสันผักหวาน อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัยไว้ดังนี้

๑.๔.๑ ขอบเขตด้านเนื้อหา

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยกำหนดขอบเขตด้านเนื้อหาโดยใช้กรอบของ หลักอปริหานิยธรรม มี ๗ ประการ คือ ๑.ประชุมกันเป็นนิตย ๒.ประชุมหรือเลิกประชุมอย่างพร้อมเพรียงกัน ๓.ไม่บัญญัติหรือไม่ล้มเลิกข้อบัญญัติตามใจชอบ ๔.เคารพนับถือเชื่อฟังผู้ใหญ่ หรือผู้บังคับบัญชา ๕.ให้เกียรติ

คุ้มครองสิทธิสตรีและเด็ก ๖.อนุรักษ์โบราณสถานและส่งเสริมวัฒนธรรมประเพณีอันดีงาม ๗.ส่งเสริมปกป้องอันชอบธรรมต่อพระพุทธศาสนา โดยนำไปประยุกต์ใช้ในการบริหารงานของเทศบาลตำบลสันผักหวาน อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่

๑.๔.๒ ขอบเขตด้านตัวแปร

๑) ตัวแปรต้น ได้แก่ปัจจัยบุคคล ประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้

๒) ตัวแปรตาม ได้แก่ความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการประยุกต์ใช้หลักอปินานิชธรรม ๗ ธรรมไม่เป็นที่ตั้งแห่งความเลื่อม ธรรมที่ทำให้ไม่เลื่อมเป็นไปเพื่อความเจริญฝ่ายเดียว มี ๗ ข้อ คือ ๑.การประชุมกันเป็นนิตย ๒.การประชุมหรือเลิกประชุมอย่างพร้อมเพรียงกัน ๓.การไม่บัญญัติ หรือไม่ล้มเลิกข้อบัญญัติตามใจชอบ ๔.การเคารพนบถือเชื่อฟังผู้ใหญ่หรือผู้บังคับบัญชา ๕.การให้เกียรติคุ้มครองสิทธิสตรีและเด็ก ๖.การอนุรักษ์โบราณสถานและส่งเสริมวัฒนธรรมประเพณีอันดีงาม ๗.การส่งเสริมปกป้องอันชอบธรรมต่อพระพุทธศาสนา

๑.๔.๓ ขอบเขตด้านประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาหรือ กลุ่มตัวอย่างในครั้งนี้ได้ทำการศึกษาจากประชากรในเขตเทศบาลตำบลสันผักหวาน จำนวน ๑๒,๗๘๕ คน

๑.๔.๔ ขอบเขตด้านพื้นที่

สถานที่และพื้นที่ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้คือเทศบาลตำบลสันผักหวาน และประชากรทั้งหมด รวม ๗ หมู่บ้าน คือ หมู่ที่ ๑ บ้านสันผักหวาน หมู่ที่ ๒ บ้านต้นจั่ว หมู่ที่ ๓ บ้านท่าผาญู บ้านใหม่ หมู่ที่ ๔ บ้านป่าตาล หมู่ที่ ๕ บ้านเบือ บ้านยังเปา บ้านสันป่าตัน หมู่ที่ ๖ บ้านข้าวแดง บ้านน้อย บ้านทิวทุ่ง หมู่ที่ ๗ บ้านสันผักหวานน้อย

๑.๔.๕ ขอบเขตด้านระยะเวลา

ระยะเวลาที่ใช้ในการศึกษาวิจัยเริ่มตั้งแต่ สิงหาคม ๒๕๕๘ – กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

๑.๕ สมมติฐานการวิจัย

สมมติฐานที่ ๑ ประชาชนที่มีเพศต่างกันมีความคิดเห็นต่อการประยุกต์ใช้หลักอปินานิชธรรมในการบริหารงานของเทศบาลตำบลสันผักหวาน อำเภอหางดง แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ ๒ ประชาชนที่มีอายุต่างกันมีความคิดเห็นต่อการประยุกต์ใช้หลักอปินานิชธรรมในการบริหารงานของเทศบาลตำบลสันผักหวาน อำเภอหางดง แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ ๓ ประชาชนที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีความคิดเห็นต่อการประยุกต์ใช้หลักการบริหารนิยธรรมในการบริหารงานของเทศบาลตำบลสันผักหวาน อำเภอหางดง แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ ๔ ประชาชนที่มีอาชีพต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการประยุกต์ใช้หลักการบริหารนิยธรรมในการบริหารงานของเทศบาลตำบลสันผักหวาน อำเภอหางดง แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ ๕ ประชาชนที่มีรายได้ต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการประยุกต์ใช้หลักการบริหารนิยธรรมในการบริหารงานของเทศบาลตำบลสันผักหวาน อำเภอหางดง แตกต่างกัน

๑.๖ นิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการวิจัย

การศึกษการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ให้ความหมายศัพท์เฉพาะที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาการประยุกต์ใช้หลักการบริหารนิยธรรมในการบริหารงานของเทศบาลตำบลสันผักหวาน อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่ ไว้ดังนี้

๑.๖.๑ ประชาชน หมายถึง ประชาชนที่อาศัยอยู่ในเขตพื้นที่เทศบาลตำบลสันผักหวาน อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่

๑.๖.๒ เทศบาลตำบล หมายถึง เทศบาลตำบลสันผักหวาน อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่

๑.๖.๓ การประยุกต์ใช้หลักการบริหารนิยธรรม หมายถึง การนำเอาหลักธรรมทางพระพุทธศาสนา มาปรับใช้เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นในทางการบริหารงานของเทศบาล

๑.๖.๔ หลักการบริหารนิยธรรม หมายถึง ธรรมอันไม่เป็นที่ตั้งแห่งความไม่เสื่อมเป็นไปเพื่อความเจริญ ฝ่ายเดียวสำหรับหมู่ชน หรือผู้บริหารบ้านเมือง ประกอบด้วย

๑.๖.๕ การประชุมกันเป็นนิตย หมายถึง การบริหารงานมีการประชุมวางแผนปรึกษาหารือร่วมกัน มีการแลกเปลี่ยนข้อคิดเห็นจากการทำงาน รวมทั้งมีการสื่อสารกับทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องก็จะทำให้การปฏิบัติงานเป็นไปโดยราบรื่นตลอดเวลา และมีการประชุมติดตามประเมินผลการทำงานแล้วนำผลที่ได้ไปปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องที่เกิดจากการปฏิบัติงาน เพื่อให้เกิดประสิทธิผลและมีประสิทธิภาพ

๑.๖.๖ การประชุมหรือเลิกประชุมอย่างพร้อมเพรียงกัน หมายถึง เจ้าหน้าที่ทุกฝ่ายของเทศบาล ได้ให้ความร่วมมือร่วมใจกันเข้าประชุมวางแผนการปฏิบัติงาน ในที่ประชุมต่างก็เสนอข้อคิดเห็นต่างๆ อย่างเป็นอิสระพร้อมรับฟังข้อคิดเห็นซึ่งกันและกันด้วยดี เพื่อหาข้อสรุปพร้อมยอมรับมติในที่ประชุม การดำเนินงานแสดงให้เห็นถึงพลังของสามัคคีที่เป็นไปด้วยความพร้อมเพรียงกันจนกว่าจะเลิกการประชุม

๑.๖.๗ การไม่บัญญัติหรือไม่ล้มเลิกข้อบัญญัติตามใจชอบ หมายถึง บริหารงานดำเนินไปโดยยึด กฎเกณฑ์ กติกา ไม่กระทำในสิ่งที่ขัดต่อหลักของกฎหมาย และเป็นไปด้วยความเสมอภาค ยึดถือเอาผลประโยชน์ของส่วนรวม และของประชาชนเป็นที่ตั้ง ไม่มีการออกกฎระเบียบข้อบังคับต่างๆ ขึ้นใหม่เพื่อสนองต่อความต้องการของบุคคล หรือกลุ่มบุคคลกลุ่มใด กลุ่มหนึ่ง การปฏิบัติงานอยู่ภายใต้กฎระเบียบข้อบังคับ โดยไม่ลำเอียง พร้อมปรับปรุงการทำงาน โดยคำนึงถึงความถูกต้องเป็นธรรม

๑.๖.๘ การเคารพนับถือเชื่อฟังผู้ใหญ่หรือผู้บังคับบัญชา หมายถึง การบริหารงานที่เป็นไปตามระเบียบคำสั่ง ด้วยความเที่ยงธรรม ฝ่ายปฏิบัติงานพร้อมดำเนินการและรับฟังข้อเสนอแนะต่างๆ เพื่อให้การทำงานบรรลุผลตามเป้าหมายที่วางไว้ พร้อมทั้งปรึกษาหารือผู้บังคับบัญชาทุกครั้ง เพื่อปรับปรุงการปฏิบัติงานให้ดียิ่งๆขึ้นไป

๑.๖.๙ การให้เกียรติคุ้มครองสิทธิสตรี และเด็ก หมายถึง ฝ่ายบริหารคำนึงถึงความเสมอภาค ไม่เลือกปฏิบัติ และมีความรับผิดชอบต่อสตรี ผู้ใต้บังคับบัญชาโดยเปิดโอกาสให้สตรีเข้าไปมีส่วนร่วมในการทำงานด้วยสัดส่วนที่เป็นธรรม ตามความรู้ความสามารถ และส่งเสริมให้สตรีมีบทบาทในกิจกรรมด้านต่างๆ ของชุมชนอย่างต่อเนื่อง ตลอดจนมีการสอดส่องดูแล ควบคุมการใช้แรงงานเด็กให้เป็นไปตามกฎหมายอย่างเคร่งครัด

๑.๖.๑๐ การอนุรักษ์โบราณสถาน และส่งเสริมวัฒนธรรมประเพณีอันดีงาม หมายถึง โบราณสถานต่างๆ รวมทั้ง วัด และอาราม ในชุมชน เป็นสิ่งล้ำค่าที่บรรพบุรุษได้สร้างไว้ ควรค่าแก่การอนุรักษ์ไว้เป็นที่สักการบูชา และวัฒนธรรมต่างๆ ที่สืบทอดกันมาตลอดจนเป็นแหล่งเรียนรู้ทางวัฒนธรรมของท้องถิ่นตามความเชื่อในอดีต พร้อมทั้งยกย่องเชิดชูผู้นำทางด้านพระพุทธศาสนา ให้เป็นคนดีของสังคม และชุมชน

๑.๖.๑๑ ส่งเสริม ปกป้องอันชอบธรรมต่อพระพุทธศาสนา หมายถึง การวางแผนปฏิบัติงานโดยการส่งเสริม ปกป้อง อันชอบธรรมตามหลักของพระพุทธศาสนา ได้แก่ ด้านการศึกษา ด้านสุขภาพอนามัย ด้านโครงสร้างพื้นฐานที่ดี ด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ด้านผู้สูงอายุ ด้านวัดวาอาราม การดูแลพระสงฆ์และด้านการส่งเสริมพิธีกรรมทางพระพุทธศาสนา เช่น ประเพณี ยี่เป็ง ประเพณีตานก๋วยสลากและจัดให้มีธรรมะสัญจร ส่งเสริมให้เยาวชนบวชเรียนภาคฤดูร้อน ส่งเสริมให้มีสถานปฏิบัติธรรมขึ้นในชุมชน เป็นต้น

๑.๖.๑๒ การบริหาร หมายถึง กระบวนการร่วมกันจัดการทรัพยากรต่างๆตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ โดยอาศัยความร่วมมือกันให้ดำเนินไปสู่เป้าหมายตามวัตถุประสงค์

๑.๗ ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

๑.๗.๑ ทำให้ได้ทราบความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการประยุกต์ใช้หลักอภินิหารธรรมในการบริหารงานของเทศบาลตำบลสันผักหวาน อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่ เป็นอย่างไร

๑.๗.๒ ทำให้ได้ทราบการเปรียบเทียบความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการประยุกต์ใช้หลักอภินิหารธรรมในการบริหารงานของเทศบาลตำบลสันผักหวาน อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่ มีหรือไม่

๑.๗.๓ ทำให้ได้ทราบปัญหา อุปสรรค และแนวทางแก้ปัญหาของประชาชนที่มีต่อการประยุกต์ใช้หลักอภินิหารธรรมในการบริหารงานของเทศบาลตำบลสันผักหวาน อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่ มีอะไรบ้าง

๑.๗.๔ ทำให้ได้ทราบแนวทางการประยุกต์ใช้หลักอภินิหารธรรมในการบริหารงานของเทศบาลตำบลสันผักหวาน อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่ เป็นอย่างไร